

12. fejezet - Indulás

Harry és barátai hunyorogva léptek ki a félhomályos moziteremből. Fülükben még ott csengett a vége főcím zenéje, visszhangozva film hangulatát. A késő esti London fényárban úszó utcája éles kontrasztot képviselt az utolsó külvárosi mozik egyikének régimódi, kopottas külsejével. Hermione javaslatára választották ezt a csillogó-villogó plázák mozikomplexumai helyett, hogy elkerüljék a zsúfolt helyeket, ám a film így is mély hatást tett a fiatalokra.

- Hermione, ezt *valóban* varázslat nélkül készítették? - hitetlenkedett Ron.

- Tudod, Ron, a muglik kifejezetten találékonyak, ha mesék, történelmi események, vagy jövőbeli fikciók megfilmesítéséről van szó. A számítógépes grafika technológiájával minden elhitethető.

- Azt állítod, hogy a dolgok, amiket láttunk valójában egyáltalán nem léteznek? - döbbsent meg Ginny.

- Hát persze, hogy nem - nevetett a lány. - Kár, hogy nem vetítették le utána az „*Így készült...*” rövidfilmet is. Akkor rögtön megértenétek, hogy minden, amit láttunk, csak trükk.

- Harry, te ezt elhiszed? - fordult barátjához Ron, aki eddig a gondolataiba merülve lépkedett mellettük.

- Igen, olyan sokszor látható a tévében - kapta fel a fejét. - Megmutatják bennük, az összes filmtrükköt. Azért elég kiábrándító, amikor meglátod, hogy a színész valójában egy egyszínű háttér előtt a semmit püföli, vagy éppen ölelgeti...

- Akkor is fantasztikus volt! Számomra egyértelmű volt az okklumencia, és a levitáció. A metamorf mágus és az a farkasember-féle pedig elég félelmetesen nézett ki... - Ron széles vigyorral lendült bele a részletek ecsetelésébe.

Harry kissé lemaradt, és ismét maga elé meredt. Ginny mellé lépett, belekarolt, és vállához bújva a fülébe súgta: - Mi a baj? Nem tetszett a film?

- Az jó volt, csak kissé elgondolkoztam. - Némán lépdelték egymás mellett egy ideig. - Miért van az, hogy a gonosznak mindig olyan eszméi vannak, amelyek magukkal ragadják azokat, akik uralkodni akarnak másokon? A filmben látott mutánsok viselkedése emlékeztet a halálfalókéra... Őket is elvakították Voldemort eszméi, és hataloméhségükben majdnem egy egész társadalmat vittek a pusztulásba.

- Ha így nézzük, igazad van - bólogatott a lány. - De ne feledd, hogy az alapján, amit a filmekről meséltél, ott rendszeres az ilyen *boldog vég*. Nagy szerencsénk van, hogy velünk a valóságban is megtörtént: Voldemort végül elbukott, és a halálfalóknak is örökre vége.

- Köszönöm, hogy mellettem vagy. - Harry szorosan magához ölelte kedvesét, és némán követték a többieket.

Hermione még mindig a kék ernyő, és a CGI technológia titkait ecsetelte barátjának.

Néhány sarokkal odébb behúzódtak egy sötét, néptelen kapualjba, és egyenesen az Odúhoz vezető ösvényre hoppanáltak.

***

A fiatalok fáradtak voltak, hiszen a film kezdetéig kviddicsezéssel töltötték a napot, ezért örömmel rogytak le a késői vacsorához megterített asztal mellé.

Mrs. Weasley ezúttal is - mint mindig - inycsiklandó ételeket táltal eléjük. Az asszony nehezen leplezte aggodalmát a közelgő küldetés miatt, túlzott anyáskodását azonban ezúttal még Ron sem tette szóvá. Buzgón lapátolták magukba az ételt, miközben a film leglátványosabb jeleneteiről meséltek Mr. Weasleynek, aki áhítattal hallgatta őket, és újabbnál újabb kérdések özönét árasztotta rájuk. A lányok lelkesen segítettek a vacsora utáni mosogatásban.

Amikor végül eljött a lefekvés ideje, mindannyian elköszöntek a Weasley szülőktől, és visszavonultak a hálószobákba.

Ron arcára széles vigyor telepedett, amint becsukódott mögöttük az ajtó. Párnája alól előhalászott két apró, fekete dobozkat, majd az ajtóra tapasztotta, a kilincs közelében. Háromszor rákoppintott a varázspálcájával, mire a Weasley Varázsvicc Vállalat egyik legújabb terméke azonnal működésbe lépett: Mély, egyenletes horkolás hangzott fel a szobában. A fiú ember formájú kupacot formált az ágyneműtartóból előhalászott téli dunyhából, azután barátjára kacsintott, és kiosont a folyosóra.

Harry leheveredett az ágyára, és lehunyt szemmel hallgatta a monoton hortyogást. A folyosón közeledő léptek hallatszottak, melyek egy időre elhallgattak a szoba ajtaja előtt, mielőtt ismét eltávolodtak volna a lányok hálólhelye irányában. Mrs. Weasley járta végig utolsó ellenőrző körútját lefekvés előtt.

Néhány perc múlva ismét kinyílt az ajtó.

- Harry? Ébren vagy?

- Ginny, gyere csak be! - pattant fel a fiú, azonnal visszanyerve éberségét. - Minden rendben ment?

- Ó, igen. - A lány halkan kuncogott. - Kis időbe telt ugyan, amíg rájöttünk, hogy az *Alvásimitátor* érzékeli a varázsló nemét. Végül Hermione érte el, hogy horkolás helyett egyenletes szuszogást produkáljon.

A lány kedveséhez bújt, és gyengéden átölelte. Ujjai máris megtalálták az utat a fiú pólója alá, amitől Harry szíve azonnal meglódult. Visszadőlt az ágyra, magával húzva a cseppet sem ellenkező lányt.

Még volt annyi lélekjelenléte, hogy némító bűbájt szórjon maguk köré, és bezárja az ajtót, azután befeleledkezett szerelme mámorító illatába, és szenvedélyes csókjaiba.

***

A két szerelmespár álmos bódulatban töltötte a másnap délelőttöt. A ház mögötti árnyékban üldögéltek, és Csillagfényvel, a kis unikornis csikóval játszottak, egészen délig. Mrs. Weasley ünnepi ebédet főzött, ám ezúttal eltekintett a lányok munkába fogásától, hogy a párocskák együtt tölthessék az indulásig hátralévő néhány órát.

Harry felajánlotta barátjának, töltsé az éjszakát vele együtt Dumbledore Menedékében, hátha ezzel elkerülhető, hogy lekéssék a kora hajnali indulást. Ron először húzódozott az ajánlat elöl, mondván, hogy egyetlen porcikája sem kíván még egyszer egy fedél alatt hálni Pitonnal, de Hermione unszolására végül mégis beleegyezett. Valójában amióta végiggondolta a dolgot rémképek üldözték, melyek lefestették a bájitalmester várható bosszúját egy esetleges késés miatt.

Ebéd után még sétáltak egyet a környéken, végighallgatva a lányok utolsó intelmeit a veszélyesnek ígérkező küldetéssel kapcsolatban, majd hamarosan visszatértek az Odúba. Mindkét fiú elbúcsúzott a Weasley családtól, akik Harryt is éppen annyi jó tanáccsal látták el, mint tulajdon fiúkat.

- Ron, kisfiam, ne feledd, hogy mindenben Piton professzor utasításait kell követnetek! - intette az asszony langaléta fiát, miközben a talárja gallérját igazgatta. - Mindenkinek add meg a kijáró tiszteletet! Akkor talán kisebb az esélye, hogy bajba keveredsz. - Mélyet sóhajtott, majd a másik fiúhoz fordult, és őt is ráncba szedte. - Harry, drágám, nagyon vigyázz magadra, és ha megoldható, erre a kerge kölyökre is...

- Legyetek nagyon körültekintőek, fiúk! - tette hozzá Mr. Weasley. - Ne feledjétek, hogy kerülőtök kell a feltűnést!

- Hidd el, apa, tisztában vagyunk vele, mi a feladatunk - önrzeteskedett Ron, azonban amit édesanyja aggódó arcára pillantott, nem folytatta tovább a morgolódást.

A boszorkány még egyszer alaposan megölelgette őket, majd Mr. Weasley sorban kezét rázott velük, meglepve Ront a hivatalos gesztussal.

- Akkor hát, sok sikert az első hivatalos küldetésen! - búcsúzott ünnepélyes hangon, némi zavarral kevert büszkeséggel nézve végig rajtuk.

A két lány kikísérte őket a kert végébe, majd forró búcsúcsókok és ölelések után a két fiú búcsút intett, és dehoppant.

***

A vasárnap este szokatlanul telt a Napos-dombon álló varázslóhajtókban.

A két fiú egyenesen Harry szobájába ment, hogy ő is becsomagoljon az útra. Először rendet raktak, hogy szabaddá tegyék a szobában lévő második ágyat is, melyet még Aberforth Dumbledore varázslott ide a roxfordi csata hajnalán, hogy Ginny kényelmesen pihenhessen. Harry szándékosan hagyta megnagyobbítva a helyiséget, élvezve a tágasabb tér szokatlan hangulatát, és holmijainak tárolására használta az ágyat. Tudta, hogy Piton gyűlöli a rendetlenséget, mégsem törődött vele. Élvezte, hogy végre saját szobája van, amelyben ő az úr.

Miközben Ron mindent megszemlélte a helyiségben, Harry összecsomagolta már előre kikészített cuccait saját feneketlen tarisznyájába, hogy reggelre minden útra készen álljon.

- Komolyan muszáj Pitonnal vacsoráznunk? - firtatta fintorogva Ron.

Harry barátja felé fordult, és egyenesen a szemébe nézett.

- A vendégem vagy Ron, de ne feledd, hogy én viszont Piton vendége vagyok itt. Nem fogok már indulás előtt viszályt szítani azzal, hogy kerülöm őt a kedvéért. - Társa morogva vonogatta a vállát, miközben csatlakozott hozzá az ajtónál. Harry tovább gyözködte. - Ki fogod bírni, mint ahogy a Durmstrangban is kénytelen leszel majd elviselni. Fogd fel a feladat részének, ha nem megy másképpen - vigasztalta.

A konyhában hangulatos gyertyafény fogadta őket, és ínycsiklandó illatok terjengtek az ezúttal négy személyre megterített asztal körül.

Pandora kedvesen üdvözölte őket, és nyomban az asztalhoz ültette a két fiút. Harry örömmel tapasztalta, hogy barátja mohósága legyőzte eddigi fenntartásait, és máris az evésre koncentrál. Mire mindhárman szedtek az ételből, megérkezett a bájitalmester is.

Kimért biccentéssel üdvözölte a társaságot, akik addigra már az előző nap látott filmről meséltek a boszorkánynak. Piton szótlanul evett, Harry azonban látta rajta, hogy követi a társalgás fonalát. A fiú

legnagyobb meglepetésére volt bájitaltanárunk jelenléte egyáltalán nem hatott Ron jellegzetes farkasétvágyára. Igaz ugyan, hogy az első néhány percben kissé feszengeni látszott, és valamivel kevesebb ételt tömött a szájába, de Pandora kíváncsi kérdéseire felelgetve hamarosan majdnem a hajdani roxfortos formáját hozta. Még Piton szemének éles villanását sem vette észre, amit a tele szájjal magyarázás váltott ki, így Harry kénytelen volt könyökével oldalba bökve figyelmeztetni barátját, hogy nyelje le az ételt, mielőtt folytatja a mondandóját.

Mire kimerítették a film témáját, a húsok és a párolt zöldség mennyisége is megcsappant az előttük fekvő tálakon.

Pandora - mintha csak erre a pillanatra várt volna -, fűgén felpattant, és egy-egy kehely olvadt csokoládéval nyakon öntött gyümölcsrizst reptetett mindegyikük elé.

- Hú, ez aztán jól néz ki! - áradozott Ron.

- Igazán elkényeztettsz minket - jegyezte meg Harry, és a bájitalmesterre pillantott, a reakciójára várva.

Piton meglepetése jeléül féloldalasan felvont szemöldökkel szemlélte az édesség-kompozíciót, majd visolyogva Ronra pillantott - akinek állán máris csoki öntet csordogált -, azután lassú, kimért mozdulatokkal ő is nekilátott a desszertjének.

A boszorkány kíváncsian figyelte a kezében tartott kehely pereme fölött. Hiába keresett árulkodó jelet a varázsló vonásain, azok maszkként rejtették el érzelmeit. Mégis volt valami, ami megváltozott: a lassuló, elmélyülő lélegzet, az árnyalatnyival lazább, kényelmesen hátradőlő testtartás és a távolba révedő pillantás a férfi szokatlan hangulatáról árulkodott.

A régen kóstolt ízek hatására emlékek bukkantak elő a régmúltból, hullámokban árasztotta el a bájitalmestert: *Gyümölcsrizs...*, *tejberizs...*, *rizspuding...*, *rizskoch...* Az ízek gyermekkorra ritka pillanatait idézték fel, amikor édesanyja karácsonykor, vagy a születésnapján finom falatokkal lepte meg őt. Tortáról ugyan szó sem lehetett, mert apja abba is bele tudott kötni, de mégis - legalább ilyenkor - megtalálta a módját, hogy kicsit kényeztesse őt...

- Kértek még? - Pandora hangja kizökkentette emlékeiből.

A két fiú buzgón elfogadta a felkínált repetát, ő pedig eltolta magától az immár üres kelyhet.

Ebben a pillanatban egy fényesen ragyogó patrónus öltött alakot az asztal mellett. Formája nagytestű, loncsos szőrű kutyára emlékeztetett, és Harry szíve egy pillanatra elszorult Sirius Black animágus alakjának láttán. A patrónus Pitonra szegezte csillogó pillantását, majd köddé vált.

- Vendégünk jött - jelentette ki leplezetlen nehezteléssel a férfi, és kelleetlenül a bejárati ajtó felé indult.

Pandora kérdő pillantására Harry sietve magyarázattal szolgált, hiszen azonnal rájött, ki az üzenet küldője.

- Remus Lupin érkezett meg. Nagyon jó barátunk, és nekem amolyan pótkeresztapa-féle. Tagja volt a Főnix Rendjének, és egy évig SVK-ra tanított minket a Roxfortban - foglalta össze dióhéjban. - Most a Minisztériumban, a Varázslény Felügyeleti Főosztályon dolgozik, a Vértfarkas Segítő Iroda vezetőjeként. Tudod, ő is...

- Vértfarkas? - fejezte be a mondatot meglepetten Pandora.

- Igen, de tőle nem kell tartani - vágott közbe tele szájjal Ron.

- Mindien teliholdkor beveszi a Farkasölőfű-főzetet, amit Piton professzor küld neki, és így nem támad meg soha senkit - magyarázta Harry, miközben felállt, hogy kövesse a férfit. - A felesége, Tonks auror. Őt jelölték ki, hogy kíséren el minket a konferenciára.

Harry kiugrott az ajtón, Ron pedig az utolsó falatot is begyűrve, tele szájjal sietett utána.

***

Az előszobába lépve tárva nyitva találták a bejárati ajtót. A falikarokra rögzített mágikus fénygömbökből áradó világosság a Fidelius-bűbájnak köszönhetően nem terjedt túl a küszöbön, mégis jól láthatták a domb tövében álló kis csoportot. Két varázsló állt egymással szemben, kezükben éles fényt árasztó varázspálcákkal, miközben egy vékony, kisebb alak - feltehetően egy boszorkány - kerülgette őket.

A három bámészkodó halkán kilépett a csillagfényes éjszakába, kivonták pálcáikat, és közelebb indultak, hogy megtudják, mi történik.

- Ne szórakozz velünk, Perselus! - hallották Remus Lupin hangját. - Harryvel szeretnénk beszélni.

- Még mindig rosszul hazudsz, Lupin - felelte cinikusan a bájitalmester.

- Igazad van - lépett előre a fénybe a harmadik személy, akiről nyomban kiderült, hogy nem más, mint Tonks. A fiatal nő karján a kis Ted ficánkolt kócos, orgonalila hajjal, melynek árnyalata pontosan megegyezett édesanyjával. - Látni akarom, ki az, aki átveszi a helyemet a küldetés során! Tudnom kell, hogy mit tervezel. Nem viselném el, ha valami baj történne a fiúkkal.

Még nem vették észre az érkezőket, akiket egyelőre jótékonyan elrejtett a sötétség, és a házat övező védelmi varázslat.

- Nem hinném, hogy köteles lennék beszámolni nektek a terveimről... - kezdte Piton, ám ekkor Harry kilépett a pálcák fénykörébe, és közbevágott.
- Igazatok van. Nem várhatjuk el, hogy te viseld a felelősséget. - A fiú hangja tisztán, határozottan csengett a néma éjszakában. A bájitalmester felé fordult. - Joguk van hozzá, hogy legalább néhány dologgal tisztában legyenek. A küldetés szempontjából is jobb, ha valaki tudja, mi történik, és vészhelyzet esetén be tud avatkozni.
- Piton kelleetlenül lejjebb eresztette mindeddig tettere készen előreszegezett varázspálcáját. Ron és Pandora ezt a pillanatot választották, hogy ők is kilépjenek a fényre, esélyt sem adva a férfinek, hogy letagadja a nő jelenlétét.
- Pandora Pedersdottir vagyok, Izlandról. Szeretném, ha tudnák, hogy mindent meg fogok tenni a siker és mindannyiunk biztonsága érdekében.
- Üdvözlöm, kisasszony - köszöntötte döbbenten Lupin. - Remus Lupin vagyok, ő pedig a feleségem, Nymphadora Tonks. Mégis milyen minőségben kívánja kockáztatni az életét egy hivatalos és igencsak titkos küldetésen?
- Azt hiszem, ez csak Piton professzorra és rám tartozik - jelentette ki Pandora, és halványan elpirult a kijelentés kétértelműségétől. Biztosra vette, hogy a bájitalmester nem kívánja közzé tenni jelenlétének valódi okát. - A részvételem elengedhetetlen a konferencián, és a segítségem nélkül aligha érik el a kívánt eredményt.
- Azt hinném, hogy némi információszerzés olyan feladat, ami nem okoz gondot egy kémnek - vágott közbe Tonks. - Hogy két gyakornokot küldenek vele kísérőként, az is elég meggondolatlan cselekedet, ezért gondolta meg magát Scrimgeour, és adott utasítást egy *valódi* auror jelenlétére.
- A hölgy, veled ellentétben képes rá, hogy asszisztenseként szerepeljen a konferencián, míg a két fiatalember az inasaim szerepét fogja eljátszani. Ez segít, hogy megőrizzük az inkognitónkat, és biztosíthatlak róla, hogy Pandora megállja a helyét éles helyzetekben is.
- Azt még mindig nem tudjuk, miért nélkülözhetetlen a személye - firtatta Lupin, egyre kíváncsibb pillantásokkal méregetve a nőt.
- Valójában miattam tart velünk - felelte gyorsan Harry, meglepve ezzel az összes jelenlévőt. Piton jól palástolta megdöbbenését, csak a száját préselte még keskenyebb vonallá, mint eddig. Pandora enyhén megremegett, Ron pedig tátott szájjal meredt barátjára. - Albus Dumbledore jól ismerte Pandora képességeit, és ő tanácsolta, hogy kísérjen el minket... - habozva elhallgatott, és vadul törte a fejét, valami jó ötleten, amikor Piton közbevágott.
- Pandora kiválóan ért a párhuzamos varázslatokhoz, és azért van itt, hogy felmérje Harry ilyen irányú képességeit. Ha tehetségesnek mutatkozik e ritka mágiaterületen, lehet, hogy elvállalja a tanítását. - A többiek szóhoz sem jutottak a döbbenettől.
- Egy aurornak igencsak hasznára válik egy ilyen képesség - tette hozzá Harry, igyekezve leplezni ámulatát.
- De hát tanítani itt is tudna, ehhez nem kell elutaznia a Durmstrangba - csóválta a fejét hitetlenkedve Lupin.
- Valóban. Azonban a küldetés kényes volta miatt arra a következtetésre jutottunk, hogy a legpraktikusabb az, ha velük tartok, és támadás esetén a védőpajzsokat fenntartva én fedezem a csapatot.
- Erre már senki nem tudott mit válaszolni. Tonks mindkét fiút egyenként átölelte, majd aggódó pillantással végigmérte őket.
- Nagyon vigyázzatok magatokra! - Haja eközben vérbíbor színre váltott, melyet néhány pillanattal később a kis Ted göndör tincsei is utánoztak. A boszorkány ezután Pandorához lépett.
- Örülök, hogy találkoztunk, és nagyon sajnálom, hogy ilyen körülmények között történt - mosolygott rá kissé feszülten, mégis közvetlenül. - Remélem, lesz még rá alkalom, hogy megismerjük egymást.
- Ha rajtam múlik, nem lesz akadálya - felelte Pandora.
- Lupin is kezet fogott vele, azután elbúcsúzott a fiúktól. Végül Pitonhoz lépett.
- Ha bármire szükségetek van, ne habozz üzeni értem, Perselus! Egyetlen szavadba kerül, és mind jövőnk.
- Előfordulhat, hogy váratlanul felbukkanunk a Roxfort környékén - válaszolta vontatottan Piton. - Ha gond van, valaki biztosan lesz a közelben. - Remélte, hogy a vérfarkas érti a célzást.
- Ezután már valamivel könnyedebb hangulatban sikerült búcsút venniük a varázslócsaládtól.
- Gratulálok. Jól felalálta magát, amikor rögtönzött - jegyezte meg a bájitalmester a boszorkánynak címezve szavait, miközben visszaindultak a házba. - Köszönöm.
- Az, hogy most megtettem, nem jelenti azt, hogy szívesen hazudok máskor is - felelte Pandora, magában nyugtázva a váratlan dicséretet. - Főleg ilyen szimpatikus embereknek...

- A lényeg az, hogy kényszerhelyzetben megtette - nyugtázta Piton, majd kurtán biccentett, és visszavonult bájtallaborja magányába.

Az este további részében a fiúk Harry hálószobájában gubbasztottak. Egy meglehetősen hosszú nyúlt durrantós snapszli parti közben azt találgatták, miként telnek vajon a következő napok.

***

Éjszaka uralta még a tájat, amikor Ron, Harry és Pandora Piton nyomában kilépett Dumbledore Menedékének ajtaján. A hajnal vörös ragyogása még nem kúszott fel a keleti égboltra, csak halvány derengés jelezte, hogy közeledik a napkelte.

- Soha életemben nem keltem még ilyen korán - zsörtölődött Ron. Álomosságtól dagadt szemével hunyorogva próbálta kivenne maga körül társai homályba burkolózó alakját.

- Majd utólag kialszod magad - vigasztalta Harry. - Ha akarod, kérhetünk egy kis élénkítő főzetet. Piton biztos feltankolt mindenféle bájtalból...

- Ó nem, köszönöm. Inkább kibírom - nyögte Ron, elfintorodva a bájtalok kiszámíthatatlan ízének és a förtelmes hozzávalók gondolatára.

- Megmondtam, Weasley, hogy az időeltolódás miatt négykor indulunk - jegyezte meg szenvtelenül Piton. - Magadra vess.

Pandora a kába fiúhoz fordult.

- Segíthetek? - kérdezte, majd Ron habozó bólintására varázsolni kezdett.

A halkán elsuttogott varázslat hatására néhány pillanatra hűvös, friss tavaszi eső illatú légörvény ölelte körül a fiút. Hirtelen megrázta a fejét. Erősnek, frissnek és ébernek érezte magát, tettekre készség feszítette.

- Köszönöm - vigyorodott el fülige szájával. - Ezt igazán megtaníthatnád.

- Ígérem, hogy majd találunk rá alkalmat - felelte mosolyogva a boszorkány. - Harry, te is szeretnél felfrissülni?

- Köszönöm, de engem már felpörgetett az indulás izgalma - rázta a fejét a fiú.

Piton elővett három bájtalos üvegcset, és kiosztotta társainak.

- A fiolák egy hétre elegendő Százfülé-főzetet tartalmaznak. Ez a legutóbbi fejlesztésem: mindössze hat óránként kell fogyasztani belőle, hogy folyamatosan fennálljon a felvett külső. Az lebukás elkerülése érdekében minden étkezés előtt három kortyot kell inni belőle, éjszakázás idején pedig még egyszer éjfélkor.

- Biztos, hogy elég lesz, ami ebben van? - tette szóvá kétségeit Ron.

- A fiolák a tértágító bűbáj egyik speciális változatával vannak kezelve. Van még kérdés? - tette hozzá cinikusan felvont szemöldökkel.

- Amikor a Roxfortban a kemet kerestük, használtak egy bájtalt, ami az italba keverve megtöri a Százfülé-főzet hatását, és lehull az álca. Ez most is előfordulhat? - vetette fel Harry.

- Jól ismerem azt a főzetet - bólintott a bájtalmester, nyilvánvalóan értékelve az értelmes kérdést. - Éppen ezért némely alkotóelemét nyomokban alkalmaztam a fejlesztés során, így nálunk nem váltana ki megszüntető reakciót. A biztonság kedvéért azonban ne fogadjatok el sem italt, sem ételt senkitől! Kizárólag a közös étkezéseken feltálatl élelmiszert fogyasszatok, azt is csak akkor, ha mások is vettek belőle.

- Már előre utálok az egészet... - morogta alig hallhatóan Ron, a fejét rázva.

- Jó lesz, ha hozzászoksz ezekhez a kellemetlenségekhez, ha *valóban* auror akarsz lenni - felelte élesen Piton, jelezve, hogy mindent hallott. - Az álcához mindenkinek megközelítőleg azonos testalkatú külsőt választottam, hogy se a ruhatárral, se a mozgáskoordinációval ne legyenek problémák.

- Ugye nem hat a varázserőnkre, ha mugli külsőt veszünk fel? - aggodalmaskodott ismét Ron.

- Csak a külalak változik meg, a képességek nem - nyugtatta meg barátját Harry, mielőtt még Piton ismét a földbe dorongolta volna.

Mindannyian felhajtották a sűrű, kellemetlen ízű bájtalt.

Néhány perc múlva Piton elégedetten pillantott végig társain.

- Nahát, te Arduunia külsejét kaptad! - kiáltott fel meglepetten Harry, végigmérve Pandorát az egyre világosodó derengésben.

- Tényleg? - ámult el a boszorkány, megérintve az arcát, miközben kíváncsian Pitonra nézett.

- A pincében találtam egy hajkefét a régi öltözőasztal fiókjában - magyarázta.

- Van egy tüköröd? - bökte oldalba barátját Ron. - Látni akarom, mit tett velem Piton

Harry alaposan végigmérte.

- Azt kell mondanom, egészen jóképű lettél - vigyorgott rá bátorítóan, miközben vállon veregette. A fiú zavart arcát látva előhalaszta tarisznyájából az oda-vissza tükört. Az ovális keretben most egy látszólag teljesen átlagos tükörlap csillogott.

Ron kíváncsian fürkészte rövid, sötétszöke haját, sűrű szemöldökét, kissé széles orrát, telt ajkait és markáns állkapcsát.

- Legalább a szemem két maradt... Ki fogom bírni valahogy. - Visszaadta a tükröt. - Barátkozz a külsőddel te is, nehogy megijedj magadtól! Remélem, meg foglak ismerni, ha szembejössz a folyosón...

Harry is megszemlélte az ovális keretben felbukkanó arcot.

Barna, félhosszú hajú, kissé pisze orrú, vékony arcú, ám magas homlokú fiatalember nézett vele farkasszemet. Határozott, kissé kiugró szemöldöke alól csokoládébarna szemek pillantottak rá. Furcsa volt az idegen arc mimikáját figyelni, amint felvonta a szemöldökét, majd fanyar félmosolyra húzta vékony ajkait.

- Ha kigyönyörködtétek magatokat, vegyük át a neveket - szakította félbe a báméskodást a bájjalmester. - Weasley, te mostantól Walter Redway vagy, Potter, te Patrik Halding. A kezdőbetűket meghagytam, de felcseréltem őket, hogy legyen, amiről eszetekbe jusson. - A fiatal nő felé fordult. - Pandora, mivel ön a tanítványomként fog szerepelni, a feltűnés elkerülése végett tegezni fogom a küldetés ideje alatt. Van ellene kifogása?

- Ó, nincs. Ez teljesen természetes - felelte, és örült, hogy a jótékony félhomály elrejtje az arcát elborító halvány pírt. - Mi lesz a nevem?

- Pauline Dearman. Javaslom, hogy használjátok a bevésődéshez a *Hatékony emlékezet* varázslatot. Ezt később könnyedén lehet törölni - ajánlotta a férfi. - Végig alkalmazzátok az oklumencia alapvető technikáit, és ha valaki mégis az elmétekbe férkőzne, azonnal szakítsátok meg a szemkontaktust! Ha ez nem sikerülne, idézzétek fel a közös főzések emlékeit, elkerülve a többiek arcának képét. Ez talán elaltatja a gyanút.

Mind a hárman elsutogták a megfelelő varázsigét, és az új nevet.

- *Memoria efficaciter...*

Piton elvégzett egy idővarázslatot, majd elővette a fekete vászonzsákba rejtett zsupszkulcsot. A földre helyezett rózsaszín gumicsizma néhány pillanat múlva halvány, kékes fénnel derengeni kezdett.

- Kezdődik! - sutogta maga elé Harry leplezetlen izgalommal.

- Rajta! - Adta ki az utasítást Piton, miután még utoljára végigfuttatta pillantását társain.

Az ócska lábbeli magával rántotta őket a messzeségbe.

***

Egy végtelennek tűnő pillanattal később megszűnt a szédítő pörgés, és mindannyian épségben megérkeztek.

Kietlen, jeges fennsíkon álltak, a felkelő nap vörösétől ragyogó égbolt alatt. Nyilvánvaló volt, hogy jóval keletebbre vannak, mint az imént, hiszen a nap már teljes korongjával a tengerbe nyúló keleti horizont fölött vöröslött. Egy nagyrészt jéggel borított szigeten voltak, csak foltokban bukkant elő alóla a keményre fagyott talaj. A nyílt víz hevesen hullámozott, ám a körülöttük lévő megszámlálhatatlan másik szigetet elválasztó csatornáknak épp, hogy csak fodrozódni látszott.

Körülöttük elszórtan a fennsíkon egyre újabb és újabb csoportok jelentek meg. Piton elcsomagolta a zsupszkulcsot, és nyugat felé intett.

- Oda kell mennünk.

Már látták, hogy a többiek is egy pont felé igyekeznek. Csak most vették észre az égbolt szürkességébe olvadó óriási menhírt, mely egyedüli kiemelkedésként uralta a tájat.

- Tulajdonképpen hol vagyunk? - kérdezte Harry.

- Ez a Ferencz József-föld. A hajdani Osztrák-Magyar Monarchia kutatóexpedíciója fedezte fel 1873-ban - kezdett bele a magyarázatba Piton, amíg a cél felé gyalogoltak. Mindannyian összébb húzták magukon a talárt. Jeges szél tépte a ruhájukat, és legfeljebb fagypontra körül lehetett. - Százkilencvenegy jéggel borított szigetből áll, és jelenleg Fehéroroszországhoz tartozik. Gyakorlatilag lakatlan, mindössze egy meteorológiai és egy geofizikai obszervatórium működik itt.

- Nem veszik észre az iskolát? - kérdezte Ron, bár egyelőre ő sem látta semmi nyomát épületnek.

- A sok sziget közül kettőt még évszázadokkal ezelőtt láthatatlanná tettek a varázslók, ezért nincsenek rajta egyetlen térképen sem. Ez az egyik. A menhír oldalán van egy beépített zsupszkulcs, az víz át minket a másik szigetre, amelyen a Durmstrang épületei állnak. A biztonság kedvéért azonban mindig dolgoznak beépített varázslók a két kutatóállomáson is, hogy elkerüljék a felfedezést, és részesedjenek a muglik tudományos eredményeiből.

- Ilyen északon élnek még állatok? - kérdezte Harry végigpillantva a sivár tájon.

- Ne lepődj meg, ha jegesmedvét, rozsmárt, sarki rókát vagy vízimadarakat látsz, de a csatornáknak beluga is feltűnik néha - felelte Pandora. Sokkal északabbra vagyunk ugyan, mint Izland, de még zuzmók is nőnek errefelé. Az élet itt is virul, ha jobban körülnézel.

- Iszonyú hideg van - vacogta Ron.

- Pedig most nyár van. Télen előfordult már -54 C° is.

A fiúkat még jobban dideregtek a gondolatra.

- Ugye maga már járt itt ezelőtt? - fordult a férfihez Pandora.

- Igen. - Harry és Ron meglepetten pillantott a komoran gyalogló bájitalmesterre. - Igor Karkarov idején többször is megfordultam itt.

Mindannyian emlékeztek a Durmstrang régi igazgatójára, aki évekkal ezelőtt a Trimágus Tusára kísérte a diákokat, és nem sokkal Voldemort visszatérése után meggyilkolták.

A menhírhoz érve beálltak az előttük kígyózó sor végére, és szemügyre vették a többi érkezőt.

A várakozók kisebb csoportokra tagozódtak, akárcsak ők. Mindenhol kirítt, egy-egy idősebb, tekintélyt parancsoló varázsló, vagy boszorkány, akire feltűnő tisztelettel tekintettek a körülötte álló, fiatalabb kísérők. Valóban elég magasnak tűnt az átlag életkor - már akinél meg lehetett állapítani a vastag ruházattól -, ám a kilógó hófehér szakállak erről tanúskodtak. Az öltözékek alapján jól látszott, hogy a világ minden tájáról érkeztek résztvevők a konferenciára.

A sor gyorsan haladt, és mire alaposabban szemügyre vették volna a többieket, máris rájuk került a sor.

Piton félrehúzódott, hogy társai jól megfigyelhessék amint tenyerét a mellette lévőre helyezi, majd pálcájával a menhírhoz vésett, kopott rúnák egyikére koppint. Egy pillanat múlva már csak hideg szélfuvallat süvített a helyén. Pandora, Harry és Ron sorban követték példáját.

A következő pillanatban már mindannyian egy hatalmas csarnokban álltak. Óriási, égbe nyúló kupola feszült felettük, melynek minden második cikkelye áttetsző volt, láthatóvá téve a pirkadó égboltot.